TEATRE

Sacristán i Alterio, junts a Buenos Aires

TEXT: MARTA CARNICÉ
mcarnice@gmail.com

FOTOGRAFIES: PASEO LA PLAZA

Dos menos

Autor: Samuel Benchetrit
Versió: Fernando Masllorens i Federico González del Pino
Direcció: Óscar Martínez
Repartiment: José Sacristán i Héctor Alterio, Diana Lamas i Claudio Da Passano
Escenografia: Alberto Negrín
Il·luminació: Jorge Pastorino
Sala Pablo Neruda del Paseo La Plaza.
Buenos Aires, juliol del 2008

Una visita, es podria dir que obligada, per a tot aquell a qui li agradi el teatre és l'avinguda Corrientes. Situada al bell mig de Buenos Aires, es tracta d'una de les avingudes més importants de la ciutat, en la qual s'hi aboca una frenètica activitat cultural a tothora. S'hi poden trobar teatres, cinemes, cafès, restaurants i nombroses llibreries obertes fins a altes hores de la nit, un luxe per als fanàtics de la cultura. L'avinguda també va molt lligada al tango, des dels seus orígens fins a l'actualitat. És fantàstic perdre's en aquest paradís. Tot passejant per la vorera, ben ampla i il·luminada, hom pot deixar-se endur i entrar en una de les moltes sales de teatre que acull Corrientes, com el Teatre General San Martin, el Teatre Opera, el Metropolitan o el Nacional.

José Sacristán i Héctor Alterio, repartiment de luxe acompanyats de Diana Lamas i Claudio Da Passano.

>

Sacristán i Alterio reben la notícia que els queden pocs dies de vida.

Més amunt de la principal avinguda de Buenos Aires, la 9 de Julio, pujant a mà esquerra, hi ha un indret veritablement per perdre-s'hi: el Paseo la Plaza. Un petit bulevard amb tres sales de teatre, cafès i restaurants i botigues en les quals s'hi pot apreciar al bon gust. Tot passejant per allà dins vam anar a parar la sala Pablo Neruda. A la porta, grans cartells anunciaven *Dos menos*. Un repartiment de luxe no va deixar cap altra opció i vam córrer a comprar l'entrada. I és que l'obra, del francès Samuel Benchetrit i dirigida per l'argentí Óscar Martínez, unia dalt de l'escenari dos monstres de l'escena: José Sacristán i Héctor Alterio. Un duet de luxe que no es pot deixar escapar i que cal veure.

A *Dos menos*, Sacristán i Alterio encarnen dos homes de la tercera edat que desperten en una sala d'hospital per ser informats, pocs minuts després, que només els queden dies de vida. A partir d'aquesta terrible noticia, els personatges decideixen iniciar un viatge no se sap on, potser dins del seu imaginari, que els farà reviure i analitzar sentiments com l'amor, l'amistat, la paternitat i el pas de la vida.

La imminent mort és l'eix central de l'obra, en la qual també tractarà la soledat i la recerca de la felicitat en els últims dies de vida dels dos protagonistes.

Tot i que la mort pugui semblar una temàtica densa i melodramàtica, l'obra tracta la qüestió de manera molt subtil i ho fa amb una gran dosi d'humor negre, ple d'ironies i sarcasmes. Tot i això, el text de Benchetrit intenta no caure en l'absurd d'una comèdia lleugera i, en aquest sentit, introdueix moments de reflexió per part dels dos personatges.

Els dos personatges tenen caràcters completament oposats, però alhora es complementen entre si. Un és temperamental, espontani mentre que l'altre és més reflexiu. Uns personatges, però, aniran canviat al llarg de la trama que aconsegueix emocionar i sensibilitzar l'espectador. De l'obra traspuava la gran complexitat entre els dos actors, que fan una interpretació brillant a *Dos menos*. Un malhumorat i dèspota Sacristán interpreta un paper que broda a la perfecció, mentre que un sensible i conformista Alterio emociona amb tan sols la mirada.

Acompanyen a aquests dos grans actors, Diana Lamas i Claudio Da Passano que encarnen, d'una manera més que correcta, els diversos personatges que aniran passant a la vida d'aquests dos singulars malalts.

Un malhumorat i dèspota Sacristán interpreta un paper que broda a la perfecció.

L'escenografia d'Alberto Negrín és funcional però molt ben aconseguida i permet, en tot moment, endinsar l'espectador a cada un dels escenaris evocats a l'obra. Un escenari en què també compta amb paper molt destacable la posada en escena de la il·luminació, a càrrec de Jorge Pastorino.

Veure *Dos menos* és una bona manera de riure i gaudir d'una obra àcida que desdramatitza la malaltia i la mort. Amb tot, la intensitat, potència diversió i enginy del primer quart d'hora va perdent força a mesura que avança la trama i acaba amb un final el més feliç possible davant les circumstàncies..

Sacristán, de 70 anys, i Alterio, de 78, han compartit escenari ara amb *Dos menos*, però al llarg de les seves respectives carreres s'han creuat en incomptables ocasions ja sigui a Madrid o a Buenos Aires, dues ciutats que han marcat indubtablement la vida de cada un d'ells.

Els protagonistes inicien un viatge després de saber que estan a punt de morir.